

שתבוא הקרקע שמסביב למעיין לאינפולי, שתתמוטט הקרקע הסמוכה למעיין היות ועדיין לא נחקקה ולא נקבעה דרכו של המעיין, ואפילו הכי תנן משקין ממנו, ולא חיישינן שיבואו לידי טירחה יתירה אם תיפול הקרקע ויצטרכו לתקנו.

אם כן, ממעיין שלא יצא בתחילה, וכבר דרכו קבועה והקרקע סביבו יציבה — דלא אתי לאינפולי מיבעיא?!

וכי צריך הוא התנא להשמיענו שמוטר להשקות גם ממנו בחול המועד? והרי בכלל משקין ממעיין שיצא בתחילה הוא!

ומתצינן: אמרי בבית המדרש לתרין: איצטריך, הוצרך התנא להשמיענו את דין שני המעינות.

כי אמאי ומנין משמע דהאי "בית השלחין" — לישנא דצחותא צמאון היא?

ומתצינן: אמרי בבית המדרש לתרין: איצטריך, הוצרך התנא להשמיענו את דין שני המעינות.

דכתיב בפרשת עמלק [בסוף פרשת כי תבוא]: "ואתה עיף, ויגע". ו"עיף" היינו צמא. ושם מתרגמינן את "עיף ויגע" — ואת משלהי, ולא.

ומתצינן: אמרי בבית המדרש לתרין: איצטריך, הוצרך התנא להשמיענו את דין שני המעינות.

והיינו, "שלחין" בלשון התרגום הוא "שלהי" [האות ה' מתחלפת באות ח'], שמשמעותו לשון צמאון.

כי אי תנא רק את דינו של מעיין שיצא בתחילה, שהקרקע מסביבו עלולה ליפול, הוה אמינא כי רק הכא, במעיין היוצא בתחילה, הוא דאמרינן כי דוקא את שדה בית השלחין, אין, משקים אותו, היות ויש הפסד בדבר. אך שדה בית הבעל, שהוא בעמק, ואינו נפסד בלא השקאה קבועה, לא התירו להשקותו בחול המועד ממעיין היוצא בתחילה, משום דאתי לאינפולי, היות וחששו שמא תיפול הקרקע מסביב ויבואו לטירחה יתירה.

וממשיכה הגמרא לבאר את משמעות "בית הבעל": ומאי ומנין משמע דהאי "בית הבעל" — לישנא דמיתבותא היא? מקום מיושב ושבע ואינו דואג למים, ודי לו בגשמים היורדים במקומו, ואין לו צורך בהשקאה.

אבל מעיין שלא יצא בתחילה, דלא חיישינן דאתי לאינפולי, אימא אפילו את שדה בית הבעל נמי התירו להשקות בחול המועד.

דכתיב בנבואת הגאולה של ישעיהו: "כי יבעל כחור בתולה — יבעלוך בניך".

לכן קא משמע לן התנא, כי לא שנא מעיין שיצא בתחילה, ולא שנא מעיין שלא יצא בתחילה — רק את שדה בית השלחין, אין,

ומתרגמינן "ארי כמה דמיתותב עולם עם בתולתא — יתייתבון בנויך בניך".

והיינו, כמו שיתמלא חפצו של כל איש מאנשי העולם ותתיישוב דעתו בנשואיו עם בתולה, ובבעילתה, כך יתיישוב בניך בקרבך.

וזהו הדימוי של "בית הבעל", שהיא